

מאהא (תוך כדי חיבוק): ישמור נא אללה על כל ימי חיך!
ארי: להתראות, טאהא, שלום!
טאהא פונה לאחור וממהר מן החדר.

★ ★ ★

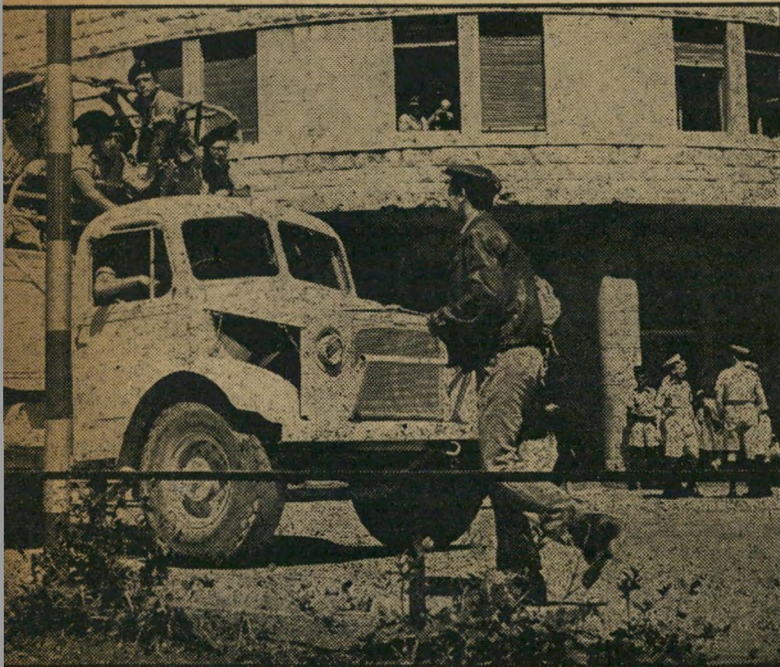
מכאן מתנהל הכל כמו בסרט אינדיאני שיהג'י. טאהא, האינדיאני הטוב שגדל ב ילדיו הלבנים פונה, ברגע המכריע, עורך לילדיו הלבנים ונענה לקול דמו.
בעוד הערבים מתכוננים להשמדת הילדים של ג'ידפנה, נערכת שם התייעצות המפקדים הרדיו פתוח, ונשמעות הודעות דחופות של מפקדי ההגנה בכל מיני כפרים. מסתב כי כל מפקד מקומי נהג לשדר בשפה ברורה, ללא צופן, ולבשר לעולם את מצבו המיואס תוך ציון מדויק של מספר אנשיו וכלי נשקו. בג'ידפנה אין בכלל נשק — האנגלים החרים את הכל כשגילו מחבוא תת־קרקעי ליד פסלה של דפנה.

ההחלטה מובנת מאליה: צריכים לפנות את הילדים הקטנים, לתת בקבוקי־מולוטו לילדים הגדולים יותר, שיגנו על המקום. כי אסור להפקיר שום ישוב.
אין מוצאים את הילדים הקטנים מכפר מכותר? לוקחים שקים ריקים, תותכים בכ אחד שני חורים, מרדימים את הילדים בוריקות, מכניסים אותם לשקים כך שרגליהם יוצאו מן החורים, מדביקים אלומיט לפיהם וקושרים את השקים לגב הילדים הגדולים יותו כך מבוצע הפינוי הדרמטי, במדרונות תלולים, כמעט מאונכים, שגם ביום מסוכן לרד בהם. עתה זה מבוצע בלילה, במיבצע המעמיד בצל את מיצע הילדים בפונדק האושר השביעי.

בינתיים מתכוננים שאר הילדים להגנה נואשת. דוב, שנשאר במקום, חפר לעצמו עמדה הורג כל־אחד די ערבי שניסה להתקרב בחושך. שירת מכוניות ריקות ומכוסות של הפלמי"ן שמטרתה להטיל פחד על הערבים, פורצת לכפר. קרן גולשת לתוך עמדתו של דוב.
קרן: ... אתה — — — תמיד לוחם, ואתה תמיד נמצא במקום שאתה יכול להיהרג ואילו — — — אילו קרה לך משהו — — — לפני שאגיד לך כמה שאני — — — שאני איהבת אותך — — — אני פשוט לא הייתי רוצה להיות עוד. (הפסקה). היא נוגעת בידו בלחיו). אני, אהוב אותי, דוב. אני לא פוחדת. באמת שלא.

הוא מחייך את ידה.
דוב: לא. כשהכל ייגמר, אני אשא אותך לאשה. את תהיי גברת דוב לנדאו. אני לא אגע בך עד שהרב יגיד זאת. יהיה לך כבוד עצמי. ירימו את הכובעים כשאת תעברי ברחוב **קרן**: ואני אחייך ...

היא נוגעת בשפתיה בשפתיו. הם מתנשקים בעדינות. כשהוא מרגיש שהוא נענה יותו מכפי שהוא מעו, הוא מנתק את עצמו בחומרה ומתרום על רגליו.
בתסריט אין קרן מבקשת מרוב בפירוש שיבוא עמה במגע מיני, כפי שהיא עושה בספר בתסריט גם הושטם כל הקטע של המישגל ההמוני של הפלמי"ן במרומי הר תבור, וכ ההתקפה האינדיאנית על ג'ידפנה התופסת מקום כה רב בספר.
דוב מצדה על קרן לחזור לכפר, ומחפה עליה בשעה שהיא נסוגה. מחוץ לסדח הראיין שלו קורה האסון: קרן נתקלה בערבי עטוף־סחבות, הבורח מן הארץ בחברת אשתו.

שהוטרטה בסרט אכסודוס, מראה את סול מיניאן בתפקיד דוב לנדאו, מחפש את ספקות אצ"ל ברקע. הווי מנדטורי מובהק: משאית צבאית עמוסה חיילים, כשמאחור מתגודדים שוטרים

העיתות ושני ילדיו. הערבי וקרן קופאים שניהם. הוא זורק את חפציו שנשא על גבו תופס את קרן, חותך את גרונה וזורק אותה בין השיחים. אחר כך הוא ממשיך לברוח מעבר לגבול — וברור כי לאדם המסוגל לתועבה כזאת לא מגיע לחזור לארץ.
כשאר חורו, ולפני שמשיחיו הרגיש ברצח קרן, הוא מחליט לתקוף את הכפר הערב לפני שהערבים יתקפו את ג'ידפנה. כשאני הפלמי"ן מתקרבים לאביישע, מסתבר שהכפר נטוש:

ליד ביתו של טאהא. הכל עזוב. שער החצר פתוח. צלביקס צויר בכל אחד משני צד השער. ארי וכיתתו נכנסים, מביטים בבלת הבית. גם שם צוירו צלביקס. טאהא תלו על משקוף דלתו, כשהוא לבוש רק בתחתונים וגרביים. ראשו שמוט הצידה, מנג'ודי נחת לתוך בשר חזהו.

וכך מתקרב הסרט לקיצו המר שאינו נמהר, בניגוד לספר הנמשך עד אחרי מיבצע־סיני נגמר הכל בראשית תשי"ח:

לחיית קרן וטאהא יורדת במדרון לעבר קבר רענן ליד חורשת חזיתים. נולחים כי תשקנים העיקריים, הפלמי"נים, האיכרים המזוינים והאכרות המזוינות, ילדי כפר הילדים וצוות הכפר. כל אדם מעל לגיל 13 נושא איזה שהוא רובה. קיטי לבושה במד הפלמי"ן.

הגופות מורדות לקבר. ממרחק מגיע קול יריות. ארי נואם נאום ציוני ארוך, מסיים: **ארי**: ... כמה קילומטרים מכאן אנשים לוחמים ומתים, ועלינו להצטרף אליהם. אולם על גופותיהם של טאהא וקרן, יבוא יום כאשר היהודים והערבים יחיו יחד בשלום בארץ זו, בה תמיד מתו יחד.

ארי זורק עפר על הגופות.
ארי: טאהא, ידיד חתי, אח יקר. (זורק עפר על גופת קרן) קרן — — — האור — — — בת ישראל — — — שלום.

ולגמרי־לגמרי בסוף:
היריות נמשכות מחוץ לבמה. הילדים מוסיפים לשר. הם מנפפים שלום לפלמי"נים המתרחקים במשאיות. על הרקע הקודר של מות, עלה הפסקול לשיא של יריות, שיר וקריאת־פרידה — קריאת־הלידה של אומה חדשה.
פוף.

בן־כנען, ראש הארגון, נשפט עלידם למות. הדבר מועזע את ברק בן־כנען (בתסריט, לא בספר). הוא סולח לאחיו והולך לבקרו בבית־הסוהר של עכו. שני האחים הקשישים נפגשים משני הצדדים של אשנב צר ומסורג, גועים בבכי מבלי לדבר.

אבל ארי בן־כנען הצעיר אינו מבזבז את זמנו בבכי. הוא נפגש עם ראשי הארגון, בכפר הדרוני עספיה. הם חושדים בו, אבל הוא משכנע אותם כי יש לו תכנית לפריצת הכלא.

(בספר, ארי הוא מפקד המיבצע, בתסריט לא ברור מי מפקד). נערכת התייעצות־מטה. ארי מציע שדוב לנדאו יתמסר למטרה כדי שיעביר את התוכנית, אחרי כליאתו, לאסירי עכו.

130 התמונות הבאות — כרבע הסרט — מוקדשות לפריצת הכלא, בסגנון השיגרת של הוליבוד. הכנות קדחתניות, מתיחות ה' עולה בהדרגה, הלוחמים המחופשים נערכים לפעולה. מתן האות, הפריצה, יריות, פיצוץ צים, פאניקה, בריחה המונית, רדיפות, הרוי גים בכל הצדדים.

ארי נמלט עם עקיבא במכונית. בשעת רדיפה דרמטית, כשהם פורצים מחסום, שני הם נפצעים.

ארי: האם זה כואב מאד?
עקיבא: פצעי מוות אינם מכאיבים. ה' מות שלי כבר מעסיק אותי.

ארי (בעדינות): לא, דוד עקיבא, עוד זמן רב לפניך.

עקיבא (מניע את ראשו): באופטימיזם מוטעה זה, אתה הגנה. (חיוך קל). בגישה, אתה ארגון. (עוד הפסקה). אולם בלב — אתה ישראל. (כמה אנחות) נשק את ברק בשבילי — — —

הוא מת. ארי מסתכל לרגע בפניו השקטות, אחר כך משקיף סביבו בנוף. **ארי** (מתחיל להזיז את גופתו של עקיבא מחיקו): עלינו להסתלק מכאן לפני שהם ישיגו אותנו!

במקרה הגיעו הנמלטים לעמק החולה. ארי מתקרב לג'ידפנה. שם, בינתיים, דואגת קרן לגורלו של דוב לנדאו, שהוזכר ברדיו כאחד מראשי הנמלטים.

קיטי: אל תדאגי לדוב. אם משהו בעולם יכול להתחמק מהם, אז זה הוא. **קרן** (במחירות): או, אני יודעת! הם לא יתפסו אותו לעולם. אבל — — — אני חושבת כל הזמן שהוא פוחד ברגע זה.

קיטי (תמהה): דוב — — —? **קרן** (מנידה בראשה): כִּי־כן, הוא כה נפחד. כן, בתוכו הוא — — — הוא פוחד כל הזמן.

קיטי: אולי יותר מאוחר — — — נביא גם את דוב לאמריקה. **קרן** (אחרי הפסקה): קיטי ...

קיטי: כן?
קרן: אני לא יכולה לבוא אתך לאמריקה. אני — — — אני צריכה להישאר כאן. **רמקול** (קול נפחד, דחוף): גברת פרמונט! התבואי מיד אל בית־החולים! זה ענין חמור!

מהרי, בבקשה!
כי בינתיים הגיע ארי. רופא המקום וקיטי מתחילים לנתח אותו. אולם באותו רגע פורצת יורדנה פנימה ומודיעה שהאנגלים באים לעשות חיפוש. למרות שהוא יכול למות כל רגע, מכניסים את ארי לארגון המזודות של המכונית של קיטי, מכסים אותו בחבילות ונוסעים לכפר הערבי אבו־ישע. בדרך נתקלים בשירה הבריטית. אולם קיטי מגנפת בפספורט האמריקאי ומרמה את המפקד הנחמד והצעיר.

בכפר הערבי ממשיכה קיטי לבדה בניתוח, בעזרת משרתת ערבית קטנה, היודעת באורח פלא — כמו למשתתפי הסרט — אנגלית רוטה. מצבו של ארי נואש. באמצע הניתוח הוא מת. אבל קיטי מחזירה אותו לחיים בוריקת דם לתוך הלב. במשך כמה שניות נשמע בפסקול הלב לבו של ארי. לא, הוא לא מת. הסרט צריך להימשך.

★ ★ ★

כי אפשר למות כאשר ההיסטוריה מגיעה לשיאה? בירושלים יושבים חברי הועד הלאומי, וביניהם אביו של ארי, ומקשיבים בהתרגשות גוברת והולכת לשידור על ההצבעה באו"ם. כאשר מסתבר כי יש רוב שהצביע למען החלוקה, נואם ברק להמונים מן המפסדת. ברור שהוא חושש, תוך כדי כך, גם על קהל צופי־הקולנוע בבריטניה.
ברק: אנו רוצים ששעת הפרידה בינינו ובין האנגלים תהיה שעה של כבוד. עלינו לזכור את המקרים בהם ביצעו חיילים בריטיים את תפקידם המכאיב בחיפושים, במעצרים ובגירוש המפעלים, כשדמעות בעיניהם. יש מקרים בהם סיכנו חיילים ומלחים בריטיים את חייהם כדי להציל פליטים יהודיים. לא את החייל והמלח יש להאשים, אלא את מה שמר צירציל קרא בשם "המלהמה המוהמת נגד היהודים".

נאומי של ברק מועבר ברדיו (איזה רדיו?) ישר לחדר בבית טאהא, בו נמצאים ארי וקיטי. ברק פונה ברדיו אל הערבים להישאר בארץ ולחיות כאזרחים שחיי־זכויות במדינת ישראל החפשית שתקום.

גם ארי מפציר בטאהא להישאר בארץ, ולבנות יחד חיים משותפים. אולם טאהא נקרא לחדר שני.

שם נמצא חלומו של כל תסריטאי הוליבודי: קצין נאצי במדים המלאים של הצבא הגרמני(1). זהו קולונל פון־שטורן, נאצי המבקש להשמיד את כל היהודים ושנשלח עליידי המופתי כדי לארגן בינתיים את השמדת ג'ידפנה. לשוא מתנגד טאהא. ההתקפה על כפר הילדים נקבעת למחר.

הכלים הרע חותר גרון

קיטי וארי אינם יודעים מה מתרחש בחדר השני. הם עסוקים. **ארי** (חוצה את החדר, לוקח אותה בזרועותיו): את הית נהדרת. מחנות־ריכוז — "אכסודוס" — פריצת הכלא — אני מסתכל בך ושואל את עצמי מה את עושה כאן באמצע מלחמה השיכת לאחרים. (הפסקה) מדוע אינך חוזרת לאמריקה? לכם כבר היתה מלחמת־אזרחים.

קיטי: אני אשאר כאן. כל עוד אתה רוצה בי.

ארי: אני אוהב אותך, קיטי.
הם מתנשקים. הוא משקיף את ראשה על החזה שלו.
אולם למי יש זמן לאהוב כימים טרופים אלה? טאהא פורץ לחדר ומפציר בהם לברוח מיד, לפני שאנשי פון־שטורן יתפסו אותם. הוא גם מזהיר אותם מפני ההתקפה על ג'ידפנה. טאהא מסתובב במהירות, מתחיל לפטוע לעבר הדלת. בדלת הוא מטונבב. שני הגברים קופצים איש לתוך זרועות רעהו.

האנגלי

בעל החזות המזרחית, חובש קולפאק, ליד ה' משורין הנשא סמל של משטרת פלשתינה.